

Der var mange dags- ordener

**Interview med Susanne Voldby, formand for
Dansk Socialrådgiverforening 1971 – 1974**

Af Bjarne Trier Andersen og John Guldager, november 2011

Blå bog

Susanne Voldby, født 1943.

Uddannet på Den sociale Højskole i Århus i 1968 (Hold 12).

1968 Vikariat i Dansk Socialrådgiverforening

1968-1969 Rigshospitalet, Psykiatrisk afdeling

1969-1971 Praktikvejleder på Den sociale Højskole i Århus

1971-1974 Formand for Dansk Socialrådgiverforening

1974-1978 Faglig sekretær i FTF

1978-1982 Ekspeditionssekretær i Københavns Amt

1982-1986 Afdelingsleder i Vejle amt

1986-1992 Ekspeditionssekretær på Områdekantor Syd og socialinspektør på Områdekantor Nord, Århus kommune

1992-1994 Sektorsouschef, Århus kommune

1994-2003 Kontorchef i Københavns Amt

Hvorfor formand for socialrådgiverne?

- Tja, oprindeligt ville jeg slet ikke være socialrådgiver, men læge lige som min far. Men da jeg fandt ud af, at jeg skulle læse en masse kemi og fysik, opgav jeg den plan. Min far foreslog mig så at blive socialrådgiver. Han var psykiater på Psykiatrisk hospital i Risskov, og kunne se, at der blandt andet der var voldsomt brug for nogen, der havde forstand på den sociale del i forhold til patienterne.

– Jeg blev hurtigt aktiv i studenterarbejdet og sad som studenterrepræsentant i DS' hovedbestyrelse og som færdiguddannet derefter tre år som valgt til HB. Jeg havde også nogle småjobs i sekretariatet i DS, mens Else Holm var forretningsfører. Jeg har altid godt kunne lide at blande mig, og jeg kommer fra en socialt engageret familie, men det afgørende, for at jeg stillede op, var nok, at jeg blev opfordret til det af den daværende formand Nis Ley. Og folk stod jo ikke i kø for at blive formand. Det var ikke noget jeg havde gået og planlagt, men pludselig var jeg altså formand i en alder af 29 år, siger Susanne Voldby.

At være formand for DS var aflønnet som et halvtidsjob, men i praksis var der tale om et fuldtidsjob, husker Susanne Voldby.

– Vi havde små børn, og jeg magtede ikke at have et andet job ved siden af formandshvervet. Så i realiteten var jeg på kontoret hver dag.

Kontoret lå på Nørrebrogade og Henning Lindberg var forretningsfører. Derudover var ansat to sekretærer og en bogholder.

Formandsposten betød, at Susanne Voldby med familien flyttede fra Århus til København. Hendes mand var netop færdiguddannet læge og selv havde hun været praktikleder et par år på Den sociale Højskole i Århus.

– Set i bakspejlet var jeg jo meget ung i forhold til at skulle tage rundt og overtale "sure og gamle" kolleger – sådan oplevede jeg det nogle gange - til at tage praktikanter.

Mange dagsordener

Der var mange vigtige dagsordener i Susanne Voldbys tid som bestyrelsesmedlem og som formand for DS. Dels var der tjenestemandereformen i 1969, som fyldte meget – og hvor socialrådgiverne nok blev bedre indplaceret end man kunne have forventet, og dels en række socialreformer, hvor arbejdet med at få indflydelse på bistandsloven fyldte meget.

I 1971 blev den tidligere formand for Dansk Socialrådgiverforening (1959-67) Eva Gredal socialminister (S). På spørgsmålet om, hvorvidt dette gjorde det lettere for DS siger Susanne Voldby:

– Nej! Eva Gredal gav ikke ved dørene. Hun var en skrap og dygtig forhandler både som minister og politiker. Hun blandede ikke sin fortid i DS med sin nye rolle, så vi fik ikke noget forærende.

- Jeg kom ikke med nogen egen fast agenda som ny formand, lyder det fra Susanne Voldby, men hovedpunkterne i fagforeningsarbejdet var en god blanding af dels det socialpolitiske fokus og dels det mere traditionelle fagforeningsarbejde. Der kom på det tidspunkt flere mænd ind i faget, og måske derfor var der flere og flere, der syntes, at vi skulle se at blive en "rigtig fagforening". Vi skulle jo have en løn, vi kunne leve af. Mændene satte typisk fokus på det lønmæssige, husker Susanne Voldby, som også fremhæver samarbejdet med Den sociale Højskole i København om at etablere efter/videreuddannelse for socialrådgivere (det senere årskursus) og arbejdet med grænseaftaler som vigtige indsatsområder og noget hun personligt var optaget af.

Selv om det var i tiden for ungdomsoprøret, så mener hun ikke, at det satte sit store præg på arbejdet i hendes formandstid.

– Jeg var ikke, og har aldrig været, særligt "plaget" af det, som hun udtrykker det. Eller også er det en erindringsforskydning, funderer hun. Men vi var jo mange pæne gifte damer i foreningen den gang. Og mange socialrådgiverstuderende var ikke purunge og derfor er ungdomsoprøret måske kommet lidt senere til DS.

Kampen for at få alle socialrådgivere organiseret i DS fyldte også meget i starten af 1970-erne. Både i hovedbestyrelsen, i medlemsbladet og på arbejdspladserne blev der sat ind, hvilket blandt andet afspejler sig i titlen på en artikel i *Socialrådgiveren* i 1973: "Vær med til at luge ud i de uorganiserede rækker" lød opfordringen.

Bølgerne kunne også gå højt i hovedbestyrelsen, hvor Susanne Voldby husker, at hun engang fik "tæsk" fordi hun ikke ønskede at bringe et surt indlæg fra et ikke-medlem i *Socialrådgiveren*. "Det kan man ikke, det er censur" var holdningen hos flertallet i hovedbestyrelsen. Men Susanne Voldby mente, at den pågældende da i det mindste kunne melde sig ind, inden der skulle lægges spaltepads til kritikken.

Men det var før de egentlige politiske fraktioners tid i DS, og Susanne Voldby betegner arbejdet i hovedbestyrelsen som præget af samarbejde og dialog. Hun vil heller ikke betegne sig selv som en "skrap" formand.

– Det nordiske samarbejde fyldte også en del i min formandstid, fortæller Susanne Voldby. Det var fornøjeligt og givende. Vi besøgte hinanden på skift og udgav blandt andet tidsskriftet *Nordisk Socialt Arbejde*, hvor der var fælles artikler. Der blev også udvekslet artikler til de respektive fagblade og *Socialrådgiveren* var også dengang den vigtigste livline til medlemmerne. Det var selvfølgelig også her, at man som DS-politiker kunne profilere sig og sit område. Det var dog ikke kun formændene, som skrev lederne i bladet. Det gik på skift, og både redaktør og formænd for udvalgene skrev ledere. Udvalgene, så som uddannelsesudvalg, lønudvalg og redaktionsudvalg var i det hele taget centrale aktører og havde stor indflydelse på foreningens arbejde på det tidspunkt.

Også en sjov tid

Men det var ikke kun hårdt arbejde. Der var også fest og farver, både i hovedbestyrelsen og i samarbejdet med de andre faglige organisationer.

– Vi var ikke så selvhøjtidelige, som jeg synes, jeg oplever det mange steder nu. Men måske er jeg bare ved at blive en sur gammel kone. Og

så var vi jo også unge, siger Susanne Voldby, der blandt andet husker nogle festlige fælles faglige julefrokoster på tværs af fagforeninger i FTF.